

Hrabě a jelen

Aneb o tom, že ne vše zlé ku zlému a dobré k dobrému spěje...

Frydecký hrabě byl vášnivý lovec. Jednou zas kolem hory Goduly již týden lovil a vzdáliv se od družiny, spatřil mezi stromy statného jelena s nádherným parožím, jakého ani v knížecím těšínském zámku nemají. Tři dny šťval jelena dvacateráka, až nakonec ho střelil na vrchu Malé Prašivé. Jelen byl vcelku dobrák, ale ve smrtelné křeči se obrátil proti svému trýzniteli.

„Tři dny mě šťveš, a teď si mě opravdu našťval,“ zaryčel jelen a rozběhl se na hraběte.

Hrabě jal se prchat, ale jelen, byv rychlejší, ho dohonil a v poslední křeči ke stromu přirazil. Byla to taková rána, že jelen z ní dočista zcepeněl a hrabě přežil jen zázrakem, připíchnutý vidlicí paroží ke stromu. Nemoha se skoro pohnouti, tváří ke kmeni stromu, jak hádě jal se kroutiti, ale vyprostiti se nemohl.

„Tři dny tě šťvu, jelene zatracená, ale teď jsi fakt nasral ty mě,“ mumlal hrabě, pusou plnou čerstvé borky.

Jen to dořekl, jelen se ještě posmrtně zachvěl a svěrač mu povolil. Rázem měl hrabě v holínce ještě řídký a teplý jelení trus.

„No ještě toho trochu,“ chrčel hrabě, „ještě, že mě nevidí hraběnka, ta by se potrhala smíchy.“

Ale za chvíli už mu začalo docházet, že se sám ze zajetí paroží nevymaní. Slunce padalo z oblohy a hrabě začal propadat panice.

„Pomóóc! Je tady někdo?“, huhlal do kůry.

„Není tu nikdo, jen my, lesní skřítkové.“, ozvalo se z lesa.

„Pomozte mi, prosím!“, řval hrabě, prskajíc kůru.

„A proč bychom ti měli pomáhat? Tři dny jsi šťval jelena a jeho duch tu teď lítá jak pominutý a trká do nás všech jak splašená koza! My se na tebe vykašlem,“ ozvalo se z lesa, a vzápětí na to se celý les vesele rozkašlal.

„Tak to jsem asi vážně v prd...“, hrabě našťestí nedořekl, protože si včas uvědomil, že v tomhle příběhu se vše bere až moc doslova.

Minula první noc, kterou hrabě strávil napůl v mdlobách, napůl ve spánku. Nad ránem se mu zjevil svatý Hubert na svém jelenu. Musel to být jen přelud, s tváří přimáčknutou ke stromu hrabě nemohl nic vidět, přesto se mu zdálo, že zlatý kříž na jelenově čele se tak zvláště lesknul.

„Doprčic, ještěže jsem nestřelil tohohle jelena,“ pomyslel si hrabě, a při představě kříže uprostřed jelenovi hlavy ho mezi lopatkami zvláště zastudilo. Ale současně ho to inspirovalo a tak se na druhý den začal modlit: „ Panebože, zachraň mě, a já ti tu postavím kapličku.“

„Kostel říkáš?“ ozvalo se ze shora.

„No... dobrá, dobrá, tak teda kostel, ale jenom dřevěnej. Jsem jen chudej slezskej hrabě a mám doma náročnou hraběnku.“ smlouval hrabě.

„No dobrá,“ ozvalo se zas, „dřevěnej stačí.“

Hrabě se zavrtěl, jestli se paroží *jako zázrakem* neuvolnilo. Neuvolnilo. Visel dál jako připíchnutá zmije.

„Ježíšimarjá, snad jsme se dohodli, ne?“ huhlal hrabě.

„S náma teda ne, my se s tebou nebavíme, my jsme proletáři,“ přišla dvouhlasná odpověď.

Ale hrabě přesto viděl, že jeho osud je ve spravedlivých božích rukou, a tak se mu kdoví proč ulevilo. Ne nadlouho. Přišli vlci. Ten největší očichal hraběcí holínku plnou jeleních bobků, pak zvedl nožičku a načural mu na ní. Podíval se významně na ostatní vlky a řekl: „Tenhle vydrží, necháme si ho až na neděli, nejdřív sežereme jelena.“

Protože byl nejsilnější, všichni souhlasili. Celou noc poslouchal hrabě chroupání a mlaskání, ale ač byl hladov, sliny se mu nezbíhaly. Měl jiný problém. Tři dny nejít na záchod totiž nevydrží ani hrabě připíchnutý ke stromu. A tak chca-nechca, přidal do zkoušené holínky další, tentokrát vlastní příspěvek. Naštěstí to přes jelení a vlčí puch už tak moc neuškodilo. Občas se hrabě cvičně zavrtěl, ale vše marno. Krom šplouchání v botě se nic nedělo. Až třetí den ho konečně našla jeho lovecká družina. Zahнала protestující vlky, odšpendlila hraběte a polomrtvého ho odnesla na zámek. Ale běda! Po umytí zkoušeného muže se ukázala krutá pravda. Noha, hojně zkrápěná močí a trusem byla v nejlepším pořádku, ale druhá noha mu omrzla tak, že mu jí museli uříznout.

Když se hraběti pahýl zacelil, pořídil si z jeleního parohu protézu, zavedl na zámku splachovací záchody, na Prašivé dal postavit kostel a stal se vegetariánem. Hraběnka to nesla vesele.

„Noha není u hraběte to nejdůležitější, aspoň se hezky drží doma, a furt se mi necourá,“ říkala a hladila si zamyšleně břicho.

Výsledek na sebe nedal dlouho čekat a zakrátko byl zámek plný malých hrabátek. Hrabě se schovával ve skleníku, chroustal ředkvičky, chmurně pozoroval ječící robátka a přemýšlel o tom, jak vše zlé může být k něčemu dobré, a že i vše dobré má své stinné stránky.

Jiří Škaloud